

Arrest

nr. 230 287 van 16 december 2019
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 december 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 9 december 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en de beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 25 november 2019 door de politiediensten van politiezone Westkust aangetroffen in onwettig verblijf.

1.2. Verzoeker wordt op 26 november 2019 gehoord over de manier waarop hij in België geraakt is en over zijn verblijf alhier. Hij wordt, op een onbekende datum, in het gesloten centrum nogmaals gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken (zie administratief dossier: “*formulaire confirmant l’audition d’un étranger*”).

1.3. De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie neemt op 26 november 2019 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, een zogenaamde bijlage 13septies L.

1.4. Uit het EUODAC-verslag van 26 november 2019 blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker door de Bulgaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel geregistreerd werden naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming aldaar.

1.5. Op 29 november 2019 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse autoriteiten op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III verordening. De Bulgaarse autoriteiten stemmen op 3 december 2019 in met het verzoek tot terugname.

1.6. De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie neemt op 6 december 2019 een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing wordt op 9 december 2019 aan verzoeker ter kennis gebracht. De door verzoeker aangevochten componenten van deze beslissing – met name het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en de beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat – luiden als volgt:

“[...] In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat de heer(1), die verklaart te heten(1),

[...]

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Bulgarije.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van 127bis naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Bulgarije op 26.11.2019. Op 29.11.2019 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse instanties die op 03.12.2019 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (c) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 05.12.2019 in het gesloten centrum van 127bis dat hij een vrouw en twee kinderen heeft die in Duinkerke, Frankrijk illegaal zouden verblijven. Net als hij verblijven zij dus illegaal in de Schengenzone en hebben dus geen verblijfsrecht. Het is op grond van dit feit dan ook onmogelijk betrokkene over te brengen naar Frankrijk. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Vanuit Bulgarije kan betrokkene de gewenste procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om zijn gezin te herenigen. Bovendien kan zijn gezin in Bulgarije hem bezoeken, of in een andere Staat waartoe zijn allen toegang hebben.

We benadrukken dat de Bulgaarse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (c) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.” We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §2, van Verordening 604/2013 : “Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg

een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond”.

Dit impliceert dus dat het door de betrokkene in Bulgarije ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet het voorwerp is van een definitieve beslissing. Betrokkene zal bijgevolg, na overdracht aan Bulgarije, opnieuw toegang verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de Bulgaarse instanties zullen het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming opnieuw kunnen aanvangen of betrokkene de mogelijkheid bieden een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. , indien betrokkene dat wenst. De Bulgaarse instanties zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Het verzoek om internationale bescherming zal door de Bulgaarse instanties op zijn merites worden beoordeeld en worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Bovendien zal betrokkene gemachtigd zijn om te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tenslotte wensen we verder ook op te merken dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Bulgaarse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij of zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Bulgarije voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Bulgarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Bulgarije dan in België zou genieten. Bulgarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Bulgarije, door de Bulgaarse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatrieerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 26.11.2019 aan PZ Westkust en op 05.12.2019 in het gesloten centrum van 127bis dat hij in Bulgarije een maand opgesloten heeft gezeten en hier agressief hard aangepakt werd door de veiligheidsdiensten.

We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding geeft om af te zien van een overdracht naar Bulgarije. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Bulgarije die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 26.11.2019 aan PZ Westkust en op 05.12.2019 in het gesloten centrum van 127bis dat hij gevlucht is uit Irak uit politieke redenen en vrees voor oorlog en onrust. Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Irak, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het

staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht.

Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Bulgarije, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties: - Asylum Information Database – “Country Report – Bulgaria”, last updated 11.06.2018 niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.

In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Bulgarije momenteel een hoge instroom is van kandidaatvluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, dient te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Bulgaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in Bulgarije door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Bulgarije en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Bulgarije te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Bulgarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag op 05.12.2019 in het gesloten centrum van 127bis dat hij geen medische problemen ervaart.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier

van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Bulgarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Bulgarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 26.11.2019 aan PZ Westkust en op 05.12.2019 in het gesloten centrum van 127bis dat hij een vrouw en kind zou hebben in Duinkerke, Frankrijk waarmee hij samen zou hebben verbleven in een tentenkamp. Net als hij verblijven zij echter illegaal in de Schengenzone en hebben dus geen verblijfsrecht. Het is op grond van dit feit dan ook onmogelijk betrokkene over te brengen naar Frankrijk. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Vanuit Bulgarije kan betrokkene de gewijzigde procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om zijn gezin te herenigen. Bovendien kan zijn gezin in Bulgarije hem bezoeken, of in een andere Staat waartoe zijn allen toegang hebben.

Betrokkene verklaart tevens dat hij geen familie in België heeft noch medische problemen heeft.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten [...]"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: "Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker een schending op van: *“Artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM); Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ; Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; de materiële motiveringsplicht; het zorgvuldigheidsbeginsel; het verbod van willekeur.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat

Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

Het verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ”.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin II-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67;

EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, §

125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.).

Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

“Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en Gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.

2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen.

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan.

Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald.”

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “
Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a)het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b)het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c)de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen”.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

2.1. Uit het rapport van 6 januari 2014 van Amnesty International over Bulgarije blijkt dat (Bulgaria : Refugees continue to endure bad conditions) er voor asielzoekers in Bulgarije inadequate opvangomstandigheden heersen en er tekortkomingen zijn in de asielprocedures. Zo stelt het rapport vast dat asielzoekers slapen in tenten, verpauperde gebouwen en transportcontainers, met als zo goed geen toegang tot sanitaire voorzieningen. Er zijn slechts een beperkt aantal bedden voorradig waardoor de meeste asielzoekers op dunne matrassen op de vloer moeten slapen. Bovendien stelt het rapport vast dat er een gebrek is aan mogelijkheden voor asielzoekers om zich te wassen, waarbij er als voorbeeld wordt aangehaald dat er 6 douches zijn voor duizend mensen. Ook het gebrek aan voedsel wordt vastgesteld. Het rapport stelt in concreto vast dat de opvangvoorzieningen in Bulgarije overbevolkt zijn, dat er een gebrek is aan sanitaire voorzieningen, dat er gebrek is aan voedsel en onvoldoende toegang tot medische en psychologische hulp. Daarenboven verklaart het rapport dat het Bulgaars asielsysteem erin faalt om tijdelijk en ongehinderd toegang te verlenen tot de asielprocedure. Het rapport stelt voorts vast dat vluchtelingen worden behandeld (vastgehouden) als illegale immigranten en geen effectieve registratie noch onderzoek doen van de asielaanvragen.

2.2. Het rapport van Human Rights Watch van 18 september 2014 over Bulgarije Bulgaria : New Evidence Syrians forced back to Turkey) stelt vast dat de Bulgaarse Politie Syrische asielzoekers slagen toebrengt en hen dwingt terug naar Turkije te gaan. Hieruit volgt dat de Bulgaarse autoriteiten asielzoekers mishandelen. Het feit dat het rapport zich richt tot Syrische asielzoekers doet geen afbreuk aan het feit dat een dergelijke behandeling van toepassing kan zijn op alle asielzoekers in Bulgarije.

2.3. Het ECRI rapport van 16 september 2014 (ECRI report on Bulgaria (Fifth monitoring cycle)) (cfr. p. 27, nr. 102 van dat rapport) stelt vast dat de asielcentra overbevolkt zijn of dat asielzoekers worden opgevangen in gesloten centra. Het rapport stelt verder vast dat asielzoekers worden ondergebracht in tenten, containers en verpauperde gebouwen. De omstandigheden zijn er erbarmelijk met inadequate voedsel- en hygiënische faciliteiten, zo goed als geen medische hulp en geen toegang tot psychologische hulp of vertaaldiensten. Het rapport spoort Bulgarije aan om asielzoekers en vluchtelingen toegang te verlenen tot fatsoenlijke levens- en opvang omstandigheden. Het rapport tenslotte spoort Bulgarije aan om haar grenspolitiek te wijzigen om te voldoen aan de vereisten van het Vluchtelingenverdrag.

2.4. Het AIDA- rapport van mei 2014 over Bulgarije stelt een overbevolkingspolitiek vast in de opvangcentra (zie p. 29 van dat rapport) en stelt vast dat het maandelijks bedrag dat wordt toegekend aan een asielzoeker 33,23 EUR bedraagt, dit bedrag wordt unaniem bekritiseerd door UNHCR en vluchtelingen NGO's in die zin dat het ontoereikend is om te kunnen voldoen aan de meest primaire voedselbehoeften (zie p. 29 van dat rapport).

2.5. Andere rapporten bevestigen voorgaande tekortkomingen, m.n.:

Amnesty International, *Fear and Fences: Europe's Approach to Keeping Refugees at Bay*, 17 November 2015, EUR 03/2544/2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/5652e0764.html>

Council of Europe: Committee for the Prevention of Torture, *Report to the Bulgarian Government on the visit to Bulgaria carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 13 to 20 February 2015*, 12 November 2015, CPT/Inf (2015) 36, available at: <http://www.refworld.org/docid/5666f6b54.html>

“In the course of the 2015 visit, the delegation received a significant number of allegations of deliberate physical ill-treatment of persons detained by the police; the number of such allegations had not

decreased since the 2014 visit but was even on the rise in Sofia and Burgas. The alleged illtreatment generally consisted of slaps, punches and kicks, as well as blows with truncheons to various parts of the body, in some cases while being handcuffed. In a few cases, the delegation gathered medical evidence consistent with allegations.”

Council of Europe: Commissioner for Human Rights, Comments of the Bulgarian Government to the report of the Commissioner for Human Rights following his visit to Bulgaria on 9-11 February 2015, 16 July 2015, CommDH/GovRep(2015)6, available at: <http://www.refworld.org/docid/55afbfa24.html>

2.6. Ook het Aida Rapport van Oktober 2015 bevestigt voorgaande tekortkomingen (pp. 28-29):
“Individualised guarantees

Bulgaria does not seek individualised guarantees that the asylum seekers will have adequate reception conditions upon transfer in practice. It is a general understanding within the national stakeholders that the reception conditions in the countries of transfer, e.g. in 2015 – Germany, Denmark, Sweden, are much better in most aspects than the local ones.

Transfers

In cases where another Member State accepts the responsibility to examine the application of an asylum seeker who is in Bulgaria, the transfer is implemented within 2 months on average.

Asylum seekers are usually not detained upon the notification of the transfer. However in certain cases, transferred asylum seekers can be detained for up to 5 days before the transfer as a precautionary measure to ensure their timely boarding of the plane. In all cases the transfer is carried out without an escort. It should be noted that in practice asylum seekers sometimes agree to be detained for a couple of days before the flight to the responsible Member State as this is the only way for them to avoid any procedural problems that can delay their exit.

Asylum seekers to be transferred under the Dublin Regulation to another Member State are given a written decision stating the grounds for applying the Dublin Regulation and the right to appeal the transfer to the other Member State before the court. However, asylum seekers are not informed of the fact that requests have been made for taking back/taking charge to the Member State deemed responsible, nor of any progress made with regard to such requests, unless the applicant themselves requested the transfer and/or provided due evidence in this respect.

The situation of Dublin returnees

On 2 January 2014 the UNHCR issued a paper that assesses the prevailing reception conditions and asylum procedures in Bulgaria, including the situation for people transferred to Bulgaria under the Dublin Regulation.⁸⁰ The paper noted that existing gaps in the national asylum system had worsened following an exponential rise in the numbers of the new arrivals in Bulgaria since the autumn of 2013, with a serious impact on affected asylum seekers. UNHCR concluded that asylum seekers in Bulgaria faced a real risk of inhuman or degrading treatment, due to systemic deficiencies in both the reception conditions and asylum procedures and urged other EU Member States to halt all transfers of asylum seekers to Bulgaria pursuant to the Recast Dublin Regulation where it applied. On 15 April 2014, UNHCR lifted its call for all Dublin transfers to Bulgaria to be suspended in light of the improvements in the asylum system and reception conditions that were achieved with the support of UNHCR, EASO and non-governmental stakeholders. Nevertheless, it continued to raise concerns with respect to access to the territory, inadequate reception conditions in two of the centres; the lack of systematic identification of vulnerable asylum seekers, and in particular (unaccompanied) children, and of a system to respond to their needs; the quality of decisions on asylum applications and procedures; and the absence of an integration programme for those who have been granted a protection status. UNHCR expressed particular concern that “in the absence of a solid strategy and sustainable programme to ensure access to livelihoods, affordable housing, language acquisition and effective access to formal education for children, beneficiaries of international protection may not have effective access to self-reliance opportunities and thus may be at risk of poverty and homelessness”.⁸¹ UNHCR therefore acknowledged that, despite the improvements, there may be reasons that preclude transfer to Bulgaria under the Dublin Regulation “for certain groups or individuals”. In particular, UNHCR recommends particular vigilance with respect to the transfer of asylum seekers with specific needs and vulnerabilities. It also remains concerned over the sustainability and the consolidation of the efforts undertaken in the medium and longer-term.

Both ECRE and Amnesty International called for the continued suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria in light of the fact that inadequate conditions in parts of the reception system and deficiencies in the asylum procedure continue to remain, while also the sustainability of improvements to the asylum system in Bulgaria in the longer term is questionable.⁸²

According to SAR as of 30 September 2015, 6963 requests under Dublin Regulation are pending.⁸³ In comparison, 7851 requests were made in 2014.⁸⁴ The number of Dublin returns actually implemented

to Bulgaria remain quite low in 2015 as it consists just 2.6% (178 returns) of all requests made since the beginning of the year.

Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return. Prior to the arrival of Dublin returnees, SAR informs the Border Police of the expected arrival and whether the returnee should be transferred to asylum reception centre or to an immigration detention facility. This decision depends on the phase of the asylum procedure of the Dublin returnee as outlined below. Hence, if the returnee has a pending asylum application in Bulgaria, he is transferred to a SAR reception centre because SAR usually suspends an asylum procedure when an asylum seeker leaves Bulgaria before the procedure was completed. If a Dublin returnee's asylum application was rejected in absentia, but not served to the asylum seeker before he had left Bulgaria, the returnee is transferred to an asylum reception centre. If, however, the Dublin returnee's asylum application was rejected with a final decision before he had left Bulgaria, or the decision was served in absentia and therefore became final, the returnee is transferred to one of the detention immigration facilities, usually to the detention centre in Sofia (Busmantsi), or to Lyubimets detention centre (near the Turkish border). Parents are usually detained with their children. In exceptional cases children may be placed in child care social institutions while their parents are detained in immigration facilities, in cases when an expulsion order on account of national security threat is issued to any of the parents.

Even when a Dublin returnee is formally accepted into Bulgaria under Article 13 of the Dublin Regulation (indicating no prior asylum application in Bulgaria), it could be the case that this person most probably has already been given an "application number" by SAR in Bulgaria but the application had not been formally registered, as had happened during the "emergency period" of late 2013 – early 2014 when registration of individuals who entered Bulgaria during the said period was usually delayed for a period longer than 6 months. According to the national legislation, there is a practical gap of an unspecified period of time between the lodging of an asylum application and the physical registration of the applicant by SAR, contrary to the Article 6 of the Reception Conditions Directive.

There are situations where asylum seekers, including Dublin returnees, forfeit their right to social assistance and accommodation. Usually, it is on the request of the asylum seeker in order to be allowed to live outside the reception centres, effectuated before they travelled to the returning country. This right can be forfeited by SAR, if asylum seekers have left the reception centre for more than three days without prior and due notice, which is a common Dublin cases situation. However, vulnerable applicants, especially families with small children, are generally accommodated upon the Dublin return in spite of this. There is no procedure to assess vulnerability, and the term 'vulnerable applicants' in practice is applied in general to families with small children and individuals with disabilities. For those who had opted to reside in an external address at their own expense by signing a declaration to this effect forfeit their right to accommodation and social benefits during the asylum procedure. If a Dublin returnee had signed such a declaration, it still applies when he is returned to Bulgaria and he will normally not be able to access accommodation in SAR reception centres or social benefits upon return".

2.7. Ook de ECRE/ELENA Research Note: Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria van februari 2016 (pp. 8-9) bevestigt voorgaande tekortkomingen:

"Reception conditions

29. The worsening of reception since 2014 has been relied upon by domestic courts in their findings of a lack of humane reception conditions in the country. Whilst the Belgian and German judiciary noted improvements in 2014 following UNHCR and EASO support they have confirmed that the reception system has been radically modified over the summer of 2015 and is again pushed to its limits with deteriorating conditions, including over-crowding, food shortages, ill-treatment by the authorities, catastrophic hygiene conditions and denial of necessary healthcare.⁶²

30. Equally, degrading reception conditions have been reported by FRA who documented a complete absence of water and central heating in Ovcha Kupel

reception centre for the period of November 2015 as well as an ongoing and consistent lack of medical care and supplies in all reception centres. Accounts of scabies, lice and bedbugs prevail in reports as does the detention of unaccompanied children and their placement in rooms with unrelated families or adults.⁶³

31. On the basis of ongoing substandard material conditions for asylum seekers in Bulgaria, ECRE has consistently maintained its call for suspending transfers to the country.⁶⁴ Reliance on the UNHCR lifting of the temporary general ban on transfers to Bulgaria on grounds that reception conditions had improved⁶⁵ merits renewed attention especially since the SAR has retroactively ceased the provision of a monthly financial allowance to asylum seekers in reception centres.⁶⁶ Set against a reception matrix whereby food does not meet nutritional guidance and is provided irregularly with recorded gaps lasting

months in its provision due to managerial errors and failure to secure funding, arguments relating to the lack of sustainability of improvements and degrading treatment have abounded in more recent jurisprudence.⁶⁷ Indeed, during these periods of time the responsibility to furnish sustenance has been squarely placed upon the shoulders of charities and NGOs, in contradiction to the obligation of States under European Social Charter as confirmed by the European Committee of Social Rights and domestic jurisprudence.⁶⁸

32. Arguably, returnees under Dublin and who are readmitted into the asylum procedure are either faced with a risk of destitution where the applicant is outside the State reception system or are at a risk of degrading treatment if access to a reception centre is permitted. Moreover, a heightened risk that Convention violations will subsist is grounded in the increasingly lengthy determination times.⁶⁹

2.8. Ook het Aida rapport van januari 2019 bevestigt het bovenstaande:

Both at first and second instance, interpretation continued to be difficult in 2018, and its quality was often poor and unsatisfactory. Interpretation in determination procedures remains one of the most serious, persistent and unsolved problems for a number of years. Interpretation is secured only from English, French and Arabic languages, and mainly in the reception centres in the capital Sofia. Interpreters from other key languages such as Kurdish (Sorani or Pehlewani), Pashto, Urdu, Tamil, Ethiopian and Swahili are largely unavailable.

(...)

As of February 2015, the SAR ceased has the provision of the monthly financial allowance to asylum seekers accommodated in reception centres, under the pretext that food was to be provided in reception centres three times a day.¹⁴⁹ In 2018, food for three meals was distributed three times a day to all the population accommodated in reception centres, with special attention to unaccompanied children. Additionally, the cessation of the monthly financial allowance is in contradiction with the law, as the LAR does not condition its provision depending on whether food is provided or not; to the contrary, both material rights are regulated separately and without any correlation. The cessation of the monthly financial allowance was appealed by several refugee-assisting NGOs before the court following the change in policy. ¹⁵⁰ However, the court struck out the appeal for lack of legitimate interest in the case and suggested that appeals on an individual basis could be admissible. These can no longer be validly submitted, since the 14-day time limit for appealing the decision has long lapsed.

(...)

Asylum seekers' freedom of movement can be restricted to a particular area or administrative zone within Bulgaria, if such limitations are deemed necessary by the asylum administration, without any other conditions or legal prerequisites.¹⁵⁸ The asylum seeker can apply for a permission to leave the allocated zone and if the request is refused, it must to be motivated. Such a permission is not required when the asylum seeker has to leave the allocated zone in order to appear before a court, a public body or administration or if he is need of emergency medical assistance. The permitted zones of free movement should be indicated in each individual asylum identification card.

(...)

Living conditions in national reception centres except for Vrazhdebna shelter in Sofia, which was closed indefinitely in December 2018, remain poor and below or at the level of minimum standard threshold in spite of partial renovations periodically conducted by the SAR. Regular and hot water supply and timely repair of utilities and equipment in bathrooms, rooms and common areas remain problematic. Occupants from all reception centres except Vrazhdebna complain about overall poor sanitary conditions, but especially of bedding infested by bedbugs, which regularly cause health issues from constant skin inflammations to sometimes serious allergic conditions. This problem arose after the 2013 influx and has been continuously neglected ever since, with no adequate measures undertaken in order to be eradicated. It is unclear for how long Vrazhdebna will remain closed as the SAR reported closure to have been necessitated by the unaccomplished tendering for shelters' guarding services. Vrazhdebna for long remained the only facility with decent living conditions and had recently been fully renovated with EU funding.

(...)

As of 2018 three meals per day are provided in all centres, except to unaccompanied children to whom three meals are served a day. Quality but also quantity of the food is largely contested by the asylumseeking population in general. The individual monthly allowance provided for in the law is not provided. The only other assistance provided by the government are sanitary packages. The costs of prescribed medicines, lab tests or other medical interventions which are not covered in the health care package, as well as for purchase of baby formula, diapers and personal hygiene products, are still not covered, thereby raising concerns despite the efforts of the SAR to address them through different approaches.

(...)

However, measures to prevent sexual and gender-based violence (SGBV) are not sufficient to properly guarantee the safety and security of the population in the centres. Except for Vrazhdebna shelter in Sofia, which was closed in December 2018, the security of asylum seekers accommodated in reception centres is not fully guaranteed, but least in the case of those accommodated in Voenna Rampa shelter. Asylum seekers from this centre report that during night hours outsiders have access to dormitories without any major obstacles, leading to alcohol consumption, gambling, drug distribution and other illicit trades or disturbances.¹⁶⁸ Verbal and physical abuse, attacks and robbery committed against asylum seekers in the surroundings of Voenna Rampa shelter, usually not investigated or punished, escalated in 2017 to an extent to provoke a joint letter by numerous non-governmental organisations, requesting the Sofia Police Directorate to step in and take effective preventive and investigative measures as prescribed by the law.¹⁶⁹ No response or measures have been engaged by the police in this respect. The situation did not change significantly in 2018.

(...)

In practice, however, it is difficult for asylum seekers to find a job, due to the general difficulties resulting from language barriers, the recession and high national rates of unemployment. No national agency collects statistics on the number of asylum seekers in employment.

(...)

In practice, asylum seekers have access to available health care services, but do face the same difficulties as the nationals due to the general state of deterioration in a national health care system that suffers from great material and financial deficiencies.¹⁸⁰ In this situation, special conditions for treatment of torture victims and persons suffering mental health problems are not available. According to the law, the medical assistance cannot be accessed if the reception conditions are reduced or withdrawn.

(...)

Overall conditions with respect to means to maintain personal hygiene as well as general level of cleanliness nevertheless remain unsatisfactory. Shower and toilets available are not sufficient to meet the needs of the detention population, especially when premises are overcrowded.²³³ Detainees are allowed to clean the premises themselves. However, they are not provided with means or detergents therefore they have to buy them at their own cost. Clothing is provided only if supplied by NGOs. Bed linen is not washed on a regular basis, but usually once a month. Nutrition is poor, no special diets are provided to children or pregnant women. Health care is a big issue as not all detention centres have medical staff appointed on a daily basis. A nurse and/or a doctor visits detention centres on a weekly basis, but the language barrier and lack of proper medication make these visits almost a formality and without any practical use for the detainees. Access to open-air spaces is provided twice a day for a period of one hour each, the spaces in all detention centres are of adequate size. Children in detention centres are using the common outdoor recreational facilities, but not many possibilities for physical exercise exist except the usual ball sports. Reading and leisure materials are provided if only supplied by donations. Computer / internet access is not available in any of the detention centres.

3. In onderhavig geval is verzoeker een man die met zijn vrouw en kinderen op de vlucht is als Irakese vluchteling van Koerdische origine. Hij wordt evenwel door de Belgische autoriteiten naar Bulgarije verwijderd op grond van artikel 51/5/1, §2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In het licht van de actuele asielpolitiek in Bulgarije kan worden aangenomen dat verzoeker een groot risico loopt om gerepatrieerd te worden naar Irak.

Immers blijkt uit verscheidene rapporten dat er in de praktijk slechts een klein percentage van irakese asielzoekers ook effectief de vluchtelingenstatus wordt toegekend. Bovendien zal verzoeker in Bulgarije worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling zoals uit bovenstaande rapporten blijkt.

Verder werd door verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er immers niet meegedeeld naar welke stad in Bulgarije verzoeker zou worden gestuurd waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar een welbepaald stad na is gegaan.

Gelet op de grote verschillen tussen de opvangcentra onderling, loopt verzoeker loopt uiteindelijk het risico te worden blootgesteld aan :

(i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra, gebrek aan vitale levensmiddelen en primaire levensbehoeften, gebrek aan gezondheidszorg, gebrek aan mogelijkheid tot werken;

(ii) geen toegang tot een tolk terwijl dit cruciaal is voor zijn asielprocedure. Verzoeker praat immers Koerdisch. Uit bovenstaande rapporten volgt dat er nagenoeg geen Koerdische tolkens beschikbaar zijn in Bulgarije. Een degelijke beoordeling van verzoekers asielaanvraag aldaar is dan ook niet mogelijk.

(ii) geen passende accommodatie voor Irakese asielzoekers;

(iii) inadequate levensstandaard;

(iv) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn;

(v) de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder overweging van een eventuele asielaanvraag.

(vi) de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten, hoog risico van detentie in inadequate detentieomstandigheden;

(vii) hoge risico's van langdurige vrijheidsberoving en aan de ontstentenis van huisvesting,

(viii) een verwijdering naar Irak voordat de asielmotieven worden onderzocht,

(ix) procedurele tekortkomingen met blootstelling aan geweld door Bulgaarse Politiediensten. Verzoeker heeft bovendien reeds melding gemaakt van het feit dat hij agressief werd aangepakt door de Bulgaarse veiligheidsdiensten toen hij opgesloten was in Bulgarije.

(xi) schending van het non-refoulement verbod;

(xii) het voorwerp uitmaken van push-backs.

Amnesty International, Fear and Fences: Europe's Approach to Keeping Refugees at Bay, 17 November 2015, EUR 03/2544/2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/5652e0764.html>

Council of Europe: Committee for the Prevention of Torture, Report to the Bulgarian Government on the visit to Bulgaria carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 13 to 20 February 2015, 12 November 2015, CPT/Inf (2015) 36, available at: <http://www.refworld.org/docid/5666f6b54.html>

Council of Europe: Commissioner for Human Rights, Comments of the Bulgarian Government to the report of the Commissioner for Human Rights following his visit to Bulgaria on 9-11 February 2015, 16 July 2015, CommDH/GovRep(2015)6, available at: <http://www.refworld.org/docid/55afbfa24.html>

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering; in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

Uit artikel 8 van het EVRM volgt dat ieder persoon recht heeft op respect voor zijn privé-leven en familiaal leven. Verzoeker zijn familie bevindt zich in Frankrijk. Door verzoeker te verwijderen naar Bulgarije wordt zijn recht op familiaal leven verhinderd, minstens ernstig bemoeilijkt.

Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Bulgarije een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Bulgarije te verwijzen. Indien België verzoeker naar Bulgarije verwijst, schendt zij artikelen 3 en 8 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur. ”

2.3.2.2. Verzoeker betoogt onder meer dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM/ artikel 4 van het Handvest schendt, omdat hij *“in casu niet ernstig onderzocht heeft of verzoeker bij verwijdering naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen”* en *“geen feitenbevindingen [maakte]”*. In dit verband voert hij aan dat hem niet werd meegedeeld naar welke stad in Bulgarije en dus welk opvangcentrum hij zou worden gestuurd en dat verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar een welbepaalde stad heeft nagegaan. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift onder meer naar het *“Aida rapport van januari 2019”*. Uit dit rapport blijkt volgens hem dat er diverse concrete problemen zijn in Bulgarije, waaronder het gebrek aan tolken Koerdisch en inadequate opvangomstandigheden wegens overvolle opvangcentra, waarbij de situatie verschilt tussen de opvangcentra onderling. Verzoeker besluit dat zelfs indien hij niet zelf nadrukkelijk alle risico's naar voren brengt, dit de verwerende partij niet ontslaat van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering en dat ze die oefening niet afdoende heeft gemaakt.

2.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Het EHRM heeft verder gesteld dat in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12 van 6 juni 2013), blijkt dat de omstandigheden in het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening een zeker niveau van hardheid en ernst moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances*

of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II)". De beoordeling van het minimumniveau van hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251). De vereiste van bijzondere bescherming geldt des te meer ten aanzien van asielzoekers met specifieke noden op materieel, fysiek of psychologisch vlak die maken dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid en die noodzaakt dat concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S./Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E./Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cfr. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.2.4. Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel, maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10). Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

2.3.2.5. Verweerder stelt in de bestreden beslissing :

"Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Bulgarije, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties:- Asylum Information Database – "Country Report – Bulgaria", last updated 11.06.2018 niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. (...).

“Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Bulgarije momenteel een hoge instroom is van kandidaatvluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, dient te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Bulgaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in Bulgarije door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn. (...).

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Bulgarije te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Bulgarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.(...)”.

2.3.2.6. Verzoeker kan *prima facie* worden gevolgd, waar hij stelt dat bovenstaande overwegingen niet getuigen van een afdoende en ernstig onderzoek van het risico op een onmenselijke behandeling in het geval van een overdracht aan Bulgarije.

2.3.2.7. Niettegenstaande verweerders veelvuldige stelling in de bestreden beslissing dat hij zijn onderzoek *in casu* heeft gebaseerd op “*veelvuldig bronnenmateriaal*” en “*een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties*”, blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing dat hierin slechts wordt verwezen naar één rapport: het Asylum Information Database “*Country Report: Bulgaria*”, up-to-date 11 juni 2018. In het administratief dossier zit dan weer de up-to-date versie van 31 december 2017 van voormeld rapport, die dus nog verder teruggaat in de tijd. De Raad tilt er zwaar aan dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf verwijst naar een recentere versie van het Asylum Information Database “*Country Report: Bulgaria*”, met name de versie van 1 januari 2019. Ter terechtzitting wordt de verwerende partij hierop gewezen. De verwerende partij komt niet verder dan te stellen dat ze niet nagekeken heeft of er een recentere versie is van het AIDA-rapport over Bulgarije dan het rapport dat geciteerd wordt in de bestreden beslissing. Alleszins ontkent ze niet dat er een recentere versie is van 1 januari 2019. Het komt de Raad voor dat, gelet op eerdere door de Raad geschorste overdrachtsbesluiten naar Bulgarije wegens de situatie aldaar, de verwerende partij des te zorgvuldiger dient tewerk te gaan wanneer ze opnieuw een dergelijk overdrachtsbesluit treft, wat inhoudt dat zij op z’n minst de recentste rapporten consulteert die de situatie in Bulgarije beschrijven.

2.3.2.8. Inzake tekortkomingen die voorkomen in de procedure betreffende verzoeken om internationale bescherming in Bulgarije, wijst verzoeker onder meer op de passage in het AIDA-rapport van januari 2019 waarin vermeld wordt dat er zich grote problemen blijven voordoen met de vertalingen en met de tolken in de asielpcedure: “*Both at first and second instance, interpretation continued to be difficult in 2018, and its quality was often poor and unsatisfactory. Interpretation in determination procedures remains one of the most serious, persistent and unsolved problems for a number of years. Interpretation is secured only from English, French and Arabic languages, and mainly in the reception centres in the capital Sofia. Interpreters from other key languages such as Kurdish (Sorani or Pehlewani), Pashto, Urdu, Tamil, Ethiopian and Swahili are largely unavailable*”.

Er is dus enkel vertaling voorzien voor Engels, Frans en Arabisch, en dan nog hoofdzakelijk in de opvangcentra in de hoofdstad Sofia. Tolken Koerdisch (Sorani of Pehlewani), Pashtu, Urdu, Tamil, Ethiopisch en Swahili zijn ruim onbeschikbaar. Hierbij geeft verzoeker aan dat hij Koerdisch praat – dit vindt ook steun in zijn verklaringen bij zijn gehoor zowel door de politiediensten als in het gesloten centrum – zodat het gegeven dat er nagenoeg geen tolken Koerdisch beschikbaar zijn in Bulgarije de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming op z’n minst gezegd bemoeilijkt. Losstaand van het gegeven dat verweerder er hoe dan ook toe gehouden is zijn onderzoek te baseren op de meest recente rapporten, *quod non in casu*, wijst de Raad erop dat de problematiek inzake Koerdische tolken reeds werd aangehaald in het AIDA-rapport, in de versie zoals deze zich in het administratief dossier bevindt. Hoewel verweerder aldus op de hoogte was van het gegeven dat verzoeker Koerdisch spreekt en er dienaangaande in Bulgarije grote vertalingsproblemen rijzen, blijkt uit niets dat eerstgenoemde concreet is ingegaan op mogelijke tekortkomingen in de procedure om internationale bescherming, die vermeld worden in het AIDA-rapport.

2.3.2.9. Inzake tekortkomingen aangaande de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije, haalt verzoeker uit de recentste versie van het AIDA-rapport citaten aan die wijzen op slechte opvangomstandigheden: “*Living conditions in national reception centres except for Vrazhdebna shelter in Sofia, which was closed indefinitely in December 2018, remain poor and below or at the level of minimum standard threshold in spite of partial renovations periodically conducted by the SAR. Regular and hot water supply and timely repair of utilities and equipment in bathrooms, rooms and common areas remain problematic. Occupants from all reception centres except Vrazhdebna complain about overall poor sanitary conditions, but especially of bedding infested by bedbugs, which regularly cause health issues from constant skin inflammations to sometimes serious allergic conditions. This problem arose after the 2013 influx and has been continuously neglected ever since, with no adequate measures undertaken in order to be eradicated. It is unclear for how long Vrazhdebna will remain closed as the SAR reported closure to have been necessitated by the unaccomplished tendering for shelters’ guarding services. Vrazhdebna for long remained the only facility with decent living conditions and had recently been fully renovated with EU funding*”.

Wat deze opvangomstandigheden betreft, heeft verweerder zich in de bestreden beslissing beperkt tot louter theoretische conclusies, zonder concreet in te gaan op de vermelde problemen. Hierbij wijst de Raad er in het bijzonder op dat verweerder zich bij zijn beoordeling heeft gebaseerd op een gedateerde versie van het AIDA-rapport, waarbij de door verzoeker geciteerde versie relevante nieuwe informatie bevat. Zo blijkt dat het opvangcentrum Vrazhdebna in Sofia – dat voor geruime tijd het enige centrum was, waar er sprake was van afdoende opvangomstandigheden – sinds december 2018 is gesloten.

Gezien verweerder zich voor zijn beoordeling heeft gebaseerd op een rapport dat dateert van voor deze sluiting, blijkt dus geenszins dat hij hiermee rekening heeft gehouden.

2.3.2.10. Het komt in de eerste plaats aan verweerder toe om een grondige analyse te maken van de situatie voor een Dublin-terugkeerder in geval van gedwongen overdracht naar Bulgarije en of dit een risico met zich meebrengt van een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM/artikel 4 van het Handvest. Door zich niet te baseren op het recentste AIDA-rapport aangaande de situatie in Bulgarije en concreet de gevolgen ervan voor verzoeker te beoordelen, gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken, dient te worden vastgesteld dat artikel 3 van het EVRM/ artikel 4 van het Handvest *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel *prima facie* wordt geschonden.

2.3.2.11 Het betoog in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande. De overtuiging van verweerder dat *“de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht aan de Bulgaarse instanties uitvoerig werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III Verordening naar Bulgarije worden overdragen”* kan, gelet op bovenstaande, niet worden aangenomen. Door nogmaals de hoofdzakelijk theoretische overwegingen in de bestreden beslissing te hernemen, toont verweerder evenmin aan dat hij wel degelijk een grondige analyse heeft gemaakt van het voorliggende geval. Waar verweerder in de nota met opmerkingen nogmaals wijst op het *“veelvuldig bronnenmateriaal”*, kan de Raad enkel vaststellen dat verweerder slechts gebruik heeft gemaakt van één rapport, met name het AIDA-rapport up-to-date tot 11 juli 2018. Zoals reeds vastgesteld, betreft dit niet de meest recente versie van het AIDA-rapport. Het enkele gegeven dat Bulgarije akkoord is gegaan met de terugname, impliceert verder geenszins dat verweerder er niet langer toe zou zijn gehouden een grondig onderzoek van de situatie in Bulgarije te voeren. Waar verweerder nog stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er thans geen Dublin-overdrachten meer zouden mogen geschieden naar Bulgarije, wordt zulks ook niet zonder meer voorgehouden. Het enkele gegeven dat het AIDA-rapport geen melding maakt van een zodanige problematiek dat elke overdracht naar Bulgarije ipso facto strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, ontslaat verweerder niet van zijn verplichting om elk individueel geval concreet te onderzoeken. Het gegeven dat UNHCR niet uitdrukkelijk alle staten oproept om af te zien van overdrachten aan een bepaalde lidstaat is verder weliswaar een pertinent element dat kan meegewogen worden in de motivering, maar ook dit ontslaat verweerder er niet van zelf een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van het al dan niet reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest in geval van een beoogde overdracht naar een verantwoordelijke lidstaat. Het komt, zoals verzoeker stelt, aan de gemachtigde toe om een deugdelijk onderzoek te voeren naar een mogelijk risico op schending van artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het Handvest, quod non. Het overig verweer in de nota met opmerkingen heeft betrekking op theoretische overwegingen in de bestreden beslissing of elementen die geen uitstaans hebben met de vastgestelde onzorgvuldigheden, zodat dit geen afbreuk doet aan voormelde. De Raad benadrukt ten slotte nogmaals er zwaar aan te tillen dat de verwerende partij ter terechtzitting erkent niet te hebben opgezocht of er een meer recente versie van het AIDA-rapport voorhanden is, dan deze waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen. Dit kan alleen maar leiden tot de vaststelling dat verweerder *in casu* niet zorgvuldig heeft gehandeld.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikel 3 van het EVRM, waarnaar verzoeker bij de uiteenzetting van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst, moet *in casu* aangenomen worden dat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond. Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

2.5. Er is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, zodat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt geschorst.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing ver het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en de beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat van 9 december 2019 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. S. VAN CAENEEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAENEEM

M. EKKA